

PETAR IZ OMIŠLJA, graditelj (XVI. st.). Zajedno s mešтром Andrijom iz Kotor Vinodolskoga kraj Crikvenice sagradio 1533–36. zvonik župne crkve u Omišlju. Imena majstora zabilježena su na glagoljskome natpisu. LIT.: B. Fučić, Glagoljski natpisi, Zagreb 1982.

PETAR IZ TROGIRA, kipar i graditelj (XV/XVI. st.). Njegovo je djelo osmerostrana krstionica u katedrali u Rabu (1497), gdje je sagradio (1499) jednu palaču s balkonima, a 1514. izradio na pročelju katedrale lunetu sa skulpturom Marije s mrtvim Kristom. Klesarski ukras s voćem na rapskoj krstionici, rađen u stilu I. Duknovića, dokazuje da je Petar iz Trogira istovjetan s majstorom Petrom, sinom Rada Busanina iz Trogira, koji je s Duknovićem radio 1487. na budimskom dvoru kralja Matije Korvina. Prema obilježjima svojih radova, umjetnik pripada razdoblju prijelaza iz gotike u renesansu.

LIT.: C. Fisković i K. Prijatelj, Albanski umjetnik Andrija Aleši u Splitu i Rabu, Prilozi—Dalmacija, 1948. — C. Fisković, Aleši, Firentinac i Duknović u Trogiru, Bulletin JAZU, 1959, 4. — Isti, Iz Duknovićeva kruga u Trogiru i u Mađarskoj, Prilozi—Dalmacija, 1983, str. 199. D. Kt.

PETAR MARTINOV IZ MILANA (Pietro di Martino), tal. kipar i graditelj (Milano, ? — Napulj, 1473). Pretpostavlja se da umj. rad započinje u J Italiji, a od 1431. radi u Dubrovniku. U dokumentima se navode njegove

PETAR IZ TROGIRA, luneta na glavnom portalu katedrale u Rabu

izvedbe klesana namještaja i dekora u crkvi Sv. Vlaha, Sv. Franje, na katedrali gdje radi riznicu — relikvijar zanimljive konstrukcije uz sjeveroist. brod crkve, te za neke palače i stambene kuće. Sve je to nestalo u potresu. Očitiji je stoga njegov doprinos na Kneževu dvoru i drugim općinskim zahvatima koje ostvaruje zajedno s Onofrijem della Cavom. Najvjerojatnije je klesao figuralne konzole svoda i kapitele arkada trijema na pročelju Dvora oko 1436. jer je na njima, unatoč gotičkoj morfologiji, zamjetan proboj renesanse. Zato se Petar Martinov smatra prvim majstorom gotičko-renesansnoga stila, kojemu ostaje vjeran do kraja svojega rada u Dubrovniku. Reljefni kapiteli s prikazima Eskulapa i Salomonova suda pripadaju među najbolje skulpture humanističkoga doba u nas. Pripisuju mu se idealizirani kip anđela nad ulazom u zbornicu Vijeća umoljenih te reljefi Pravde i Kneževe presude u atriju Dvora; 1445. dokumentirano je njegovo autorstvo kipa Sv. Vlaha nad gl. portalom Dvora. Po ugovoru s Onofrijem radio je na Velikoj česmi kameni svod i vjerojatno dio kamenoga ukrasa. Malu česmu na drugome kraju Place oblikovao je samostalno 1440. kao uzorno renesansno djelo s reminiscencijama na gotička rješenja. Suradivao je i sa slikarom I. Ugrinovićem, a njegovi učenici i sljedbenici prenijeli su njegove kiparske motive na kamenu opremu gradskih palača i ljetnikovaca.

God. 1453. na poziv kralja Alfonsa Aragonskoga odlazi u Napulj i priključuje se grupi umjetnika zaposlenih oko poznatoga slavoluka na

PETAR MARTINOV IZ MILANA, reljef na Maloj česmi u Dubrovniku

